

РЕШЕНИЕ

№ 2105

гр. София, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 11.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2227** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба на адв. Г. И., като пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №83/25.01.2021г. на Комисията за защита от дискриминация, Ад хос заседателен състав (КЗД или Комисията). С оспорения административен акт, на основание чл.47 във вр. с чл.64, чл.65, чл.66, чл.81, чл.82 и чл.9 ЗЗДискр, решаващият състав на Комисията: 1) УСТАНОВЯВА, че при осъществяване на своята дейност [фирма] е поддържало и продължава да поддържа архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до обект: офис за бързи кредити „С. Cash“, намиращ се на адрес: [населено място], [улица], извършвайки по този начин дискриминация по смисъла на чл.5 във вр. с чл.4, ал.1 ЗЗДискр по признак „увреждане“ и нарушавайки антидискриминационното законодателство.; 2) НАЛАГА на [фирма] имуществена санкция в размер на 250 (двеста и петдесет) лева, на основание чл.47, т.3 във вр. с чл.80, ал.2 ЗЗДискр. и 3) ПРЕДПИСВА на [фирма], в 3-месечен срок от постановяване на Решението, да предприеме необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда до обект: офис за бързи кредити „С. Cash“, намиращ се на адрес: [населено място], [улица].

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, като постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в противоречие с приложимите

материалноправни норми. Поддържа, че в случая решаващият състав на КЗД неправилно е приложил изискванията за достъпност на средата, установени в чл.53 от Закона за хората с увреждания (ЗХУ), в резултат на което е обосновал неправилен извод за осъществена дискриминация по смисъла на чл.5 във вр. с чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Сочи, че според чл.53 ЗХУ правилата, нормите и нормативите за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизирана територия и на сградите и съоръженията се определят с Наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството, а такъв акт все още не е приет. Твърди, че възраженията на дружеството в тази насока не са били обсъдени от административния орган, който се е ограничил до бланкетни и формални твърдения за неизпълнение на задължения от страна на [фирма], без обаче да укаже какви са тези задължения и от къде произтичат. Смята, че е било нарушено правото на защита на дружеството, тъй като то не е наясно въз основа на кои факти и обстоятелства Комисията е предположила наличие на дискриминация. Изтъква, че [фирма] не е собственик на обекта, за който е прието, че не отговаря на изискванията за достъпна среда и съответно не е задължено лице по смисъла на чл.55 ЗХУ. Моли съда да отмени Решение №83/25.01.2021г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото. Не представя списък на разноските.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ, представлявана от председателя, оспорва жалбата. В писмено Становище от 08.10.2021г. поддържа, че оспорваното Решение е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Договор за наем на недвижим имот от 01.04.2019г. Д. Л., в качеството на наемодател, е предоставил за временно възмездно ползване на наемателя [фирма] собствения си недвижим имот: Магазин за хранителни стоки 1 и Магазин за пакетирани хранителни стоки 2, намиращ се в урегулиран поземлен имот (УПИ) IV-1277, кв.43 по плана на [населено място], с административен адрес на [улица]. В договора изрично е уговорено, че наемателят ще ползва наетия имот като офис.

Административното производство е започнало по инициатива на КЗД в изпълнение на Решение от 10.11.2017г. за провеждане на кампания „Достъпна България“.

На 17.07.2019г. длъжностно лице на Комисията, в присъствие на един свидетел, е извършило проверка за състоянието на архитектурната достъпност на обект: Офис за бързи кредити „City Cash“ в [населено място] на [улица]. За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол (КП) с вх. №12-11-2804/24.07.2019г. в който са отразени следните установявания: Пред входа на офиса има изградени две стъпала с видима височина около 20 см. Липсват стикери или табели с международния инвалиден знак, указващ, че обектът разполага с помощно средство за преодоляване на двете стъпала.

Във връзка с констатациите от проверката председателят на КЗД е сезирала членовете на Комисията с предложение да се образува производство за защита от дискриминация по реда на Глава четвърта, Раздел I ЗЗДискр. в което да се установи

извършено ли е нарушение на чл.5, последно предложение, по признак „увреждане“ във вр. с §1, т.7 и т.8 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗДискр (Доклад с вх. №12-11-1003/06.03.2020г.).

Преписката е образувана с Разпореждане на председателя на КЗД №375/07.05.2020г. и е разпределена за разглеждане от Ad hoc заседателен състав. След определяне на докладчик на решаващия състав е изпълнена процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства. В хода на производството жалбоподателят е представил Становище с вх. №16-20-1084/28.07.2020г. към което е приложен и договорът за наем на имота от 01.04.2019г. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила с Доклад - заключение, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което жалбоподателят [фирма] е бил редовно уведомен. На 03.11.2020г. е проведено открито заседание с което производството пред КЗД е приключило.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.68, ал.1 ЗЗДискр. Подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта, за когото оспорваната Заповед създава задължения. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства, че към датата на проверката – 17.07.2019г. и до приключване на устните състезания по делото, е била изградена архитектурна среда, която да гарантира безпрепятствен достъп на хората с намалена подвижност до процесния обект: офис за бързи кредити „С. Cash“ в [населено място] на [улица]. Липсата на архитектурна среда която да позволява безпрепятствен достъп на хора с увреждания до обекта се потвърждава от представения с административната преписка снимков материал .

Изискването за достъпност на архитектурната среда е въведено с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания (Конвенцията, ратифицирана със закон на 26.01.2012г., ДВ, бр.12/10.02.2012г.), съгласно която нормата държавите, ратифицирали конвенцията, са длъжни да предприемат подходящи мерки за осигуряване за хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, до транспорта, информацията и комуникациите, включително до информационните и комуникационните системи и технологии и до всички останали удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Тези мерки включват идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността по отношение на: а) сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б) информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ.

Нормата на чл.4 ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане", а разпоредбата на чл.5 ЗЗДискр определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места.

Законът не дава легално определение за „публично място“. Това понятие следва да се

тълкува като се изхожда от целта на Закона за защита от дискриминация и на Закона за хората с увреждания в съответствие с чл.9 от Конвенцията. Следователно сградите, в които се предоставят кредитни услуги, предлагани публично, могат да се определят като публично място.

Достъпна среда по смисъла на §1, т.2 от Наредба №4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания (Наредба №4/2009г., отм. ДВ бр. 12/12.02.2021г., в сила към датата на проверката) е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания може да ползва свободно и самостоятелно. Неосигуряването на достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно положение. Това е така, защото липсата на достъпна среда лишава хората с увреждания от възможност да участват самостоятелно и пълноценно в обществения живот, поради което и сама по себе си представлява неравноправно третиране и не е необходимо това да се установява с конкретни житейски примери.

Противно на изложените от жалбоподателя доводи настоящият решаващ състав приема, че осигуряването на достъпна среда при предлагане на публична услуга е задължение на предлагачия публичната услуга, в противен случай хората с увреждане са неравно третирани от него при достъпа до публичната услуга. Друг е въпросът как ще бъдат уредени отношенията между собственика на имота и наемателя – предоставящ публична услуга, във връзка с реализиране на мерки за въвеждане на достъпна среда. Този въпрос обаче, е неотносим към предмета на настоящия спор и към законосъобразността на административния акт.

Съгласно чл.57, ал.2 ЗХУ достъпността на съществуващите сгради за хората с увреждания следва да бъде осигурена чрез прилагане на технически, организационни мерки или чрез спомагателни средства и пособия. Жалбоподателят, в качеството му на лице предлагашо публични услуги, не е ангажирал доказателства да е предприел някоя от трите вида мерки, които да улеснят достъпа на хора с намалена подвижност до публичните услуги, предлагани в процесния офис, за част от които не му е необходимо съгласието на наемодателя, изискуемо при реконструкция. Липсват и доказателства дружеството да е сезирало наемодателя с искане да приведе обекта в съответствие с изискванията за достъпна среда или да е искало съгласието на последния за реконструкция и да не го е получило.

Съгласно чл.80, ал.1 и ал.2 ЗЗДискр който не изпълни задължение, произтичащо от този закон, се наказва с глоба от 250 (двеста и петдесет) до 2000 (две хиляди) лева, ако не подлежи на по-тежко наказание. Когато нарушението е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на последното се налага имуществена санкция в размер от 250 (двеста и петдесет) до 2500 (две хиляди и петстотин) лева. Осигуряването на достъпна архитектурна среда е задължение, което произтича пряко от закона, а наложената санкция е в минимално установения размер.

Изрично правомощие на КЗД, регламентирано в чл.47, т.4 ЗЗДискр., е да дава задължителни предписания по спазването на закона. Волеизявлението на органа има властнически характер, тъй като е с обвързващо действие по отношение на жалбоподателя, поради което за разлика от препоръките по т.6 от същия член подлежи на съдебно обжалване. Доколкото няма спор по фактите и предвид изложеното по-горе относно задължението на жалбоподателя да поддържа достъпна среда, съдът

приема, че дадените задължителни предписанията са законосъобразни, тъй като те съответстват на установените факти и на материалния закон и са насочени към постигане на целта му. Решението на КЗД в тази му част е също законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя размер на възнаграждението – 150 (сто и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №83/25.01.2021г. на Комисията за защита от дискриминация, Ad hoc заседателен състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.7, да заплати на КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ, представлявана от председателя, с адрес: 1125 С., [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по адм. дело №2227/2021г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ

Боряна Петкова